

Споделени сънища

от Кръстю Мушкаров

Момичето ридаше неутешимо. Късата лятна рокличка не успяваше да покрие голите му колене, издраскани от грубото докосване на асфалта. То вероятно беше загубило нещо, защото погледът му отчаяно се луташе насам-натам по напуканата настилка на пращната улица. Лерм леко забави крачка и неволно се огледа наоколо. Друг път може би щеше да остане и да помогне, но сега нямаше време. Бързаше за най-важния изпит в живота си. Бъдещето му зависеше от това и той нямаше да позволи на никого и на нищо да го провали.

Една малка монета беше заседнала между плочките на тротоара и Лерм безгрижно я подритна. Тя прелетя десетина крачки и с ясен звън падна пред него. Обувката му сама я потърси, но точно преди да я ритне за втори път, момичето уплашено извика:

- Недей! Тя е моя!

- Кое, това петаче ли? - с пренебрежение се усмихна той и без да спира се наведе и грабна кръглото парченце метал с два пръста.

- Веднага ми я върни!

Стиснатите малки юмруци на непознатата издаваха твърдата ѝ решимост да получи обратно безценната си вещ. Тя рязко се изправи и се затича към него с протегнати пред себе си ръце. Лерм щеше да ѝ върне безползния диск, разбира се. Но внезапният изблик на гняв за нещо толкова невзрачно събуди любопитството му. Той подхвърли монетата във въздуха, надявайки се тя да му подскаже как ще завърши изпитът. Разтвори шепа и с недоумение се взря в металната повърхност. Не можеше да разбере какво му се е паднало, защото не виждаше никакъв познат надпис по нея. Обърнатата към него страна беше гравирана с изключително фини символи, но те не говореха нищо на Лерм. Той бавно осъзна, че не можеше да познае дори държавата, произвела странната парична единица.

Едва тогава забеляза мекото сияние на метала. Сякаш цялата му длан светеше в мрачния облачен ден. Изглежда и момичето го видя, защото лицето му грейна в щастлива усмивка. Яростта изчезна от вдигнатите му за нападение ръце и те се разтвориха в закриляща прегръдка. Безкрайно нежно непознатата затвори пръстите на Лерм около леко изпъкналия в центъра диск, а после с неподозирана сила го задържа след себе си. Задъхана от неспособността си да укроти изгарящото я нетърпение, тя едва успя да изрече:

- Хайде да вървим. Идвай, де!

- Къде? Защо?

Той определено не успяваше да проследи хода на събитията. Те или се развиваха прекалено бързо, или по твърде необичаен начин. Така или иначе смисълът на случващото се му убягваше. Но това нямаше значение, защото си имаше по-важна работа от тези глупости.

- Виж, скъпа, съжалявам, но нямам време да си играем с кукличките ти.

- "Скъпата" си има име и то е Ками! А от играта ми зависи повече, отколкото можеш да си представиш. Ела с мен, трябва веднага да проверим дали ще те приемат.

Лерм предвидливо беше тръгнал по-рано за изпита и би могъл да отдели малко време за капризите на чудачката. Убедиха го не безсмислените й думи, а невероятната целеустременост, която като невидим водопад се разливаше около слабичкото й тяло. Сякаш за един кратък миг волите им се вплетоха в ожесточен дуел и неговата изгуби. Усещането беше непознато и определено не особено приятно, но той само примирено въздъхна и последва момичето. Обзелото го любопитство обаче беше прекалено силно и Лерм не успя да го обуздае:

- Защо тази монета е толкова ценна? Какво може да се купи с нея?

От вълнението връхчетата на ушите й порозовяха.

- Бъдеще за цял един народ.

След няколко пресечки стигнаха до стара и доста разнебитена къща. Лерм не можеше дори да предположи кога е строена, но пък беше истинска загадка как е оцеляла до ден-днешен. Тесни скърцащи стълби ги отведоха до втория етаж. Той понечи да й върне монетата, но Ками задържа шепата му затворена върху нея.

- Ето тук ще спиш. - Момичето посочи единствения креват в малката стая. Той също беше малък, вероятно по мярка за нея, но не и за Лерм.

- Но това не е ли твоето легло? - смутено попита той.

- От седем милиарда души да ми се падне такъв идиот! - измърмори недоволно Ками. - Разбира се, че е моето легло и какво от това. Лягай и заспивай вече.

Лерм изобщо не проумяваше какво се иска от него. Нито пък разбра с какво толкова ядоса странното момиче, но реши да не задълбочава грешката си. Никак не му се спеше, но все пак легна и някак се намести в кревата. Дори не усети как сънят пропълзя в него и се разпротря от омекналите му крака до внезапно натежалите му клепачи. Мисълта за предстоящия изпит безпомощно се сви и стана малка и незначителна. После се сля с хилядите други тревоги, изпълнили напрегнатият му ум. Накрая всички те избледняха и се изгубиха като песъчинки в безкрая на изгоряла от слънцето пустиня.

Съзнанието му бавно потъваше в непрогледната бездна. Но той не изпитваше страх, защото не беше сам. Край него бяха милионите му събрата. И от тях разбра, че не тъмнината носеше смърт, а светлината.

Ярката беззвучна експлозия на една далечна синя звезда щеше да донесе на крилете си края на цялата им цивилизация. Щеше да изпари океаните и да изпепели прекрасната им жълта планета. Затова трябваше да се махнат. Нямаха друг избор, освен да изоставят след себе си обречения свят. Бяха впрегнали всичките си познания и ресурси, за да построят огромен космически кораб. Това малко семенце на надеждата кръстосваше галактиката в търсене на плодороден свят, в който да покълне. Но между стотиците планети, които вече бяха посетили, така и не бяха открили подходяща за живот. Нямаше ли край този отчаян поход през хладното високомерие на безразличните звезди?

Лерм се събуди от грубо разтърсване по рамото. Главата му звънтеше като многократно и силно удряна камбана. Обърканите му мисли приличаха на кълбо съскащи змии, раззинали отровните си озъбени усти и скрили уязвимите си опашки. Не успяваше да улови и проследи нито една от тях. Озадачено посегна към пламтящата си буза, опарена от неотдавна зашлевена плесница. Ками се беше навела над него, а сините ѝ очи, станали почти кръгли от уплаха, му напомниха за убийствената звезда от съня му.

- Какво става? - проскърца като сух пясък гласът му.

Лерм внимателно седна в малкото легло и търпеливо изчака пулсиращата в ушите му кръв да се укроти. Едва чу отговора през бученето от приборя на някакъв далечен океан.

- Спа непробудно повече от две денонощия. Тревожех се за теб и трябваше някак да те изтръгна от сънищата ти!

- Две денонощия? Аз трябваше да отида някъде, да направя нещо... Изпита ми! Заради теб съм го пропуснал! Какво ми направи, вещице?

Очите ѝ примигнаха объркано.

- Но аз мислех, че си разбрал. Предположих, че те са ти обяснили. Сигурна бях, че са те избрали, защото можеш да им помогнеш. Нищо ли не помниш от съня си?

Мислите на Лерм трескаво се лутаха в главата му и се смесваха със спомените и фантазиите му в някаква ослепителна цветна феерия. Живите картини от съня му още танцуваха пред погледа му, макар вече неуловимо да се изплъзваха. Помнеше нещо за избухването на една синя звезда в свръхнова. Зрелището би било възхитително красиво, ако не беше ужасяващо гибелно.

- Искаш да кажеш, че всичко в съня ми е било истина? Че някъде на Земята има извънземни, които търсят своя нов дом? И че ти знаеш къде е скрит корабът им?

- Ти също знаеш. Държиш го в ръката си, глупчо! - усмихна се тя и пространството около нея сякаш се озари от мимолетна топла светлина.

Дланта му все още стискаше странния диск и когато я отвори върху кожата му се беше отпечатал ръбът на монетата.

- Това?!?

- Не знам нито кога, нито как са дошли на Земята. Преди векове една моя прабаба получила странна монета като отплата за своя труд. Веднъж случайно заспала, стиснала я в дланта си, и получила видение. Постепенно започнала да разбира проблемите на хората и да им помага. Отнело ѝ доста време, докато осъзнае връзката между монетата и сънищата си. Накрая някакви суеверни войници я изгорили на клада като вещица, но тя така и не издала източника на ясновидските си способности. Оттогава космическият кораб е в семейството ми и ние грижливо пазим тайната му. Обитателите му сами решават на кого да се доверят и чии сънища да посетят. И след толкова много години ти си този, когото са избрали да им помогне.

В главата на Лерм като птици в кафез се заблъскаха бледи сенки от чужди спомени. Един от друг по-странни, те съдържаха някакво неземно познание.

- Хрумна ми нещо. Може би съм спал толкова дълго, за да ми обяснят как да им помогна? Имаш ли лупа? И малка игличка?

Ками се завъртя на пети и изчезна през тесния процеп на вратата. След минута се върна със стари очила в рогова рамка и парче многожилен телефонен кабел.

- Това ще свърши ли работа?

Лерм бавно и методично огледа двете страни на мъничкия космически кораб. Изпъкналите лещи на очилата бяха с голям диоптър и той успя да разгледа повърхността доста добре. Това, което беше взел за тайнствени символи, всъщност се оказаха сложни структури с неизвестно предназначение. С върха на медната жичка много внимателно изчегърта една почти невидима прашинка. Смяташе, че тя беше запушила отвора на някой двигател.

- Трябва да помолим екипажа да опитат да излетят и да продължат да търсят новия си дом.

- На кораба няма екипаж, той се управлява от изкуствен разум. Нищо не би могло да преживее толкова дълго пътуване. Сънищата, в които участваме са на спящите в него зародиши.

Лерм се замисли. Виждаше само един начин и той не му харесваше.

- Значи ще се наложи пак да заспя. Мисля, че знам как да излетят.

- Ще можеш ли? Знаеш какъв е залогът.

- Сам сигурно не. Но ти би могла да ми помогнеш. Хайде, ела при мен и сподели съня ми.

- Искаш да спим в едно легло?

- Е, кой е глупавият сега? Макар че всъщност си права, защото ако успеем, къщурката ти ще остане без покрив. По-добре да опитаме на двора.

Те легнаха един до друг в дъхавата неокосена трева зад къщата. Лерм хвана малката длан на Ками и покри с нея блестящия диск в шепата си. После двамата нервно сплетоха пръсти и затвориха очи.

Съзнанията им потънаха в морето от чужди надежди и страхове. Някаква непреодолима сила се опитваше да ги раздели и претопи в общия ум на спящите пътешественици. И Лерм и Ками трябваше постоянно да си напомнят кои са и защо бяха дошли. За първи път през хилядите години престой земните жители не слушаха, а говореха. И корабът ги чу. Една по една заспалите му системи излизаха от унеса си.

Когато двамата се събудиха, върховете на пръстите им едва се докосваха, а разтворените им длани бяха празни. Монетата беше изчезнала. Но загубата никак не ги натъжи. Напротив, прегърнаха се, преливащи от облекчение и щастие, сякаш бяха издържали тежък изпит.

София

25 Февруари 2016 г.